

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 326/16</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Roman Skrzypek
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera SSO del. Alina Basińska (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Maria Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **15 września 2016 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **25 lutego 2016 r.** sygn. akt **IV U 1679/15**

z m i e n i a zaskarżony wyrok w ten sposób, że odwołanie o d d a l a.

Sygn. akt: III Aua 326/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 września 2016r.

Decyzją z dnia 20.10.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., po rozpoznaniu wniosku J. D. z dnia 09.10.2015r., odmówił prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wnioskodawca nie udowodnił 15 letniego okresu zatrudnienia w warunkach

szczególnych. Organ rentowy nie uznał za pracę w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia od 06.10.1977r. do 31.12.1998r. w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w K..

Jako podstawę prawną decyzji wskazano przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r.poz.748) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. nr 8 poz.43 ze zm.). Przyjęto, jako udowodnione – na dzień 1.01.1999r. - 25 lat okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył wnioskodawca J. D. podnosząc, że od 6.10.1977r. do 31.12.1998r., będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w K. wykonywał pracę w warunkach szczególnych, co zostało potwierdzone wyrokiem Sadu i zeznaniami świadków.

Organ rentowy podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania. Wskazano, że odwołujący przedłożył świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 30.06.2006r. sporządzone na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 23.05.2006r., sygn. akt IV P 622/05. ZUS nie uznał tego dokumentu za wystarczający dowód potwierdzający pracę w warunkach szczególnych, gdyż nie zawierał on prawidłowego określenia charakteru pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia RM z dnia 07.02.1983r. i stanowiska pracy według wykazu, działu i pozycji. Podkreślono, że wyrok nakazujący sprostowanie świadectwa pracy nie wiąże organu rentowego, który nie był stroną tego postępowania i nie miał możliwości czynnego w nim udziału. Świadectwo pracy – jak każdy dokument – powinno zostać ocenione w toku postępowania o prawo do emerytury. Organ rentowy ocenił, czy świadectwo spełnia wymogi formalne i materialne. Przedłożone świadectwo – w ocenie ZUS – nie zawiera określenia charakteru pracy według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia RM z 7.02.1983r. i zarządzenia resortowego. Ponadto wątpliwości organu rentowego budzi zakwalifikowanie wykonywanej pracy do wymienionej w wykazie A dział II rozporządzenia – prace przy wytwarzaniu, i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Organ rentowy podnosił, że w powołanym wykazie chodzi o stanowiska w zakładach zajmujących się wytwarzaniem i przesyłaniem energii elektrycznej i ciepłej, prace przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych powinny odbywać się w zakładach zajmujących się wytwarzaniem i przesyłaniem energii. Wnioskodawca zaś zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...), a więc w zakładzie nie zajmującym się wytwarzaniem i przesyłaniem energii.

Sąd I instancji – Sąd Okręgowy w Rzeszowie ustalił, że J. D. urodzony (...) w dniu 9.10.2015r. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Do wniosku dołączył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 30.06.2006r., w którym stwierdzono, że J. D., będąc zatrudniony od 06.10.1977r. do 30.11.2005r. w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał pracę elektromontera urządzeń elektroenergetycznych, pracę na wysokości wymienioną w wykazie A, dziale II załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Powyższe świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach zostało wydane w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23.05.2006r., sygn. akt IV P 622/05 – nakazującego pracodawcy sprostowanie świadectwa pracy poprzez wpisanie, że w okresie od 6.10.1977r. do 30.11.2005r. powód wykonywał pracę w charakterze elektromontera urządzeń elektroenergetycznych na wysokości.

Sąd Okręgowy ustalił, że okresie od dnia 06.10.1977r. do 30.11.2005r. wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w K. – Oddział w R. w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze elektromontera urządzeń elektroenergetycznych na wysokości. Wnioskodawca jest elektrykiem, zajmował się montowaniem urządzeń reklamowych. Były to reklamy transformatorowe, które montowano głównie na skrajach dachów i elewacjach, na wysokości powyżej 4 metrów. Czynności wykonywane przez wnioskodawcę polegały przede wszystkim na montowaniu urządzeń elektroenergetycznych, takich jak transformatory podwyższające wysokiego napięcia, które były specjalnie przeznaczone do montowania neonów, podłączenia do rur jarzeniowych tej instalacji. Urządzenia te pracowały pod napięciem 10.000 Volt. Po zamontowaniu reklamy, do zadań skarżącego należało również jej

serwisowanie i konserwacja. Zakład pracy wypłacał skarżącemu dodatek za pracę w warunkach szczególnych, przez część zatrudnienia.

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie dokumentów zalegających w aktach osobowych wnioskodawcy, aktach organu rentowego, w szczególności świadectwach wykonywania prac w szczególnych warunkach, protokołów zeznań świadków w sprawie sygn. IV P 622/05, prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 23.05.2006r. sygn. IV P 622/05 oraz na podstawie zeznań świadków i wnioskodawcy przesłuchanych w niniejszym postępowaniu. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów zgromadzonym w aktach organu rentowego, aktach osobowych wnioskodawcy oraz aktach sprawy IV P 622/05, wskazując, że ich forma, jak i treść nie budziły wątpliwości w zakresie autentyczności i prawdziwości zawartych w nich stwierdzeń. Nie budziły także wątpliwości Sądu zeznania świadków S. L. oraz W. P. gdyż pracowali z wnioskodawcą, a zatem mają wiedzę o tym, jakiego rodzaju czynności wykonywał. Sąd przywołał treść świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach oraz wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 23.05.2006r.

Sąd powołał się również na przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego i pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43 ze zm.), do którego odsyła art. 32 ustawy emerytalnej. O tym czy praca był wykonywana w szczególnych warunkach - argumentował Sąd - decyduje nie stanowisko, lecz wykonywane czynności. Ustalenie zatem, jakie prace wnioskodawca faktycznie wykonywał, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek do przyznania dochodzonego świadczenia.

Sąd I instancji uznał, że w okresie od 6.10.1977r. do 31.12.1998r. skarżący pracował w charakterze elektromontera urządzeń elektroenergetycznych na wysokości, która to praca polegała na montowaniu urządzeń elektrycznych, jak transformatory podwyższające wysokiego napięcia, które były specjalnie przeznaczone do montowania neonów w reklamach, następnie podłączeniu do rur jarzeniowych tej instalacji. Oprócz montowania tych urządzeń wnioskodawca zajmował się ich serwisem i konserwacją. Praca ta była wykonywana w sposób ciągły, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd pracę tę uznał za zatrudnienie wskazane w załączniku do rozporządzenia z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wykazie A dziale II, przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i cieplnych. Sąd I instancji wskazał, że do prac szkodliwych w „energetyce” nie można zaliczyć wszystkich prac związanych z montowaniem oraz eksploatacją wszelkich instalacji i urządzeń elektrycznych, lecz tylko wskazane w dziale II prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i cieplnych (wyrok SN z dnia 16.06.2009r., sygn. akt: I UK 24/09). Sąd ustalił, że wnioskodawca wykonywał prace związane właśnie z montażem, remontem i eksploatacją urządzeń elektroenergetycznych zasilających montowane reklamy, przez cały okres zatrudnienia tj. od 06.10.1977r. do 31.12.1998r. co znacznie przekracza wymagany ustawowo 15 – letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Sąd zmienił zaskarżoną decyzję nie orzekając o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji podkreślając, że organ rentowy nie był stroną postępowania toczącego się w sprawie IV P 622/05 przed Sądem Rejonowym w Rzeszowie Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nie mógł zatem odnieść się do zaprezentowanej tam argumentacji oraz wyniku sprawy. Ponadto podkreślił, że świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 kpc. Stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Tym samym dopiero zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy pozwolił na wydanie rozstrzygnięcia, co powoduje, iż nie można uznać, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za niewyjaśnienie wszystkich okoliczności spornych w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania.

Organ rentowy zarzucał naruszenie:

1. przepisu art.32 w związku z art. 184 ustawy emerytalno- rentowej a także w związku z przepisami paragraf 2 - 4 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze poprzez błędną wykładnię tych przepisów polegającą na przyjęciu, że w okresie od 6.10.1977r. do 31.12. 1998r. będąc zatrudnionym na stanowisku elektromontera urządzeń elektroenergetycznych wykonywał prace przy wytwarzaniu energii elektrycznej oraz przy montażu , remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych, lktóry to rodzaj prac jest wymieniony w dziale II wykazu A załącznika do cyt, rozporządzenia, podczas, gdy w spornym okresie wnioskodawca był zatrudniony w zakładzie nie zajmującym się wytwarzaniem energii elektrycznej i ciepłej i związanym z tym przesyłem energii elektrycznej,
2. art. 233 par. 1 kpc poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany materiał dowodowy,
3. w konsekwencji naruszenie art. 184 ustawy emerytalno – rentowej poprzez jego zastosowanie i przyznanie prawa do emerytury, pomimo, że wnioskodawca nie legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Zdaniem organu rentowego, praca wnioskodawcy w spornym okresie nie kwalifikuje się do zaliczenia do prac w warunkach szczególnych z tego względu, że zatrudniający go zakład pracy nie zajmował się wytwarzaniem energii elektrycznej i związanym z tym przesyłem tej energii. Wyodrębnienie prac w warunkach szczególnych ma charakter stanowiskowo – branżowy . Oznacza to przynależność pracodawcy do konkretnej branży przemysłu i bezpośredniego związku wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla określonego działu gospodarki. Organ rentowy powołał się na poglądy Sądu Najwyższego zawarte w cytowanych wyrokach z dnia 19 maja 2011r., III UK 174/10, z dnia 16.06.2009r., I UK 20/09 i 24/09, 1.06.2010r., II UK 21/10., oraz z dnia 23.11.2012r., II UK 104/12.

Wnioskodawca wnosił o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację organu rentowego zważył, co następuje :

Apelacja jest uzasadniona i podlega uwzględnieniu na podstawie przepisu art. 386 § 1 kpc.

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (j.t. Dz. U. z 2016r., poz. 887), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. na dzień 1 stycznia 1999r.) osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Okres składkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy wynosi dla mężczyzny 25 lat. Odnosnie natomiast przepisów dotychczasowych, które regulowały prawo do nabycia świadczenia emerytalnego przez mężczyznę w wieku niższym niż 65 lat w związku z wykonywaniem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, te przepisy to przede wszystkim Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 3 i § 4 ust. 1 Rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli spełni łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet 60 lat dla mężczyzn
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 pkt. 1 Rozporządzenia....)

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że wnioskodawca w dniu (...) ukończył 60 rok życia, na dzień 01.01.1999r. wykazał ponad 25 lat okresów składkowych, nieskładkowych, nie jest członkiem OFE. Spór dotyczy natomiast kwestii czy co najmniej 15 lat pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych przed 01.01.1999r.

W ocenie Sądu rozpoznającego apelację, wyniki przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego nie pozwalają na ustalenie, że wnioskodawca przed 1.01.1999r. pracował 15 lat w warunkach szczególnych.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zawiera wykaz prac i stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Tym samym o tym czy praca wykonywana przez pracownika może być zaliczona do pracy w warunkach szczególnych decyduje fakt umieszczenia danego stanowiska pracy w tych wykazach. Nadto musi być to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W/w rozporządzenie do prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego zalicza w dziale II-im zalicza prace w energetyce przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i cieplnych.

Zaznaczyć należy, iż w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych, którymi związany jest ZUS we własnym postępowaniu. Tym samym, pomimo nie przedstawienia stosownych dokumentów lub też stosownych zaświadczeń Sąd, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego może uznać, iż w określonym czasie wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Sąd rozpoznający apelację podziela utrwalony pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w orzecznictwie, zgodnie z którym dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonych mu prac - rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych (por wyrok Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/2008, Lex Polonica nr 2339881, OSNP 2010/23-24 poz. 281).

W ocenie Sądu zarzuty apelacji są uzasadnione, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem powództwa na podstawie przepisu art.386 § 1 kpc.

Z treści art. 233 § 1 kpc wynika, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis powyższy wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów. Jej ramy wyznaczane są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Sąd drugiej instancji jest Sądem nie tylko odwoławczym, lecz także merytorycznym. Nie może zatem poprzestać wyłącznie na zbadaniu zarzutów apelacyjnych, ale powinien poczynić własne ustalenia i samodzielnie ocenić je z punktu widzenia prawa materialnego. Z tego względu Sąd drugiej instancji jako Sąd Apelacyjny ma nie tylko prawo,

lecz i obowiązek rozważenia na nowo całokształtu okoliczności istniejących w chwili zamknięcia rozprawy apelacyjnej oraz własnej ich swobodnej i samodzielnej oceny.

Sąd rozpoznający apelację ustalił, że Wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w okresie od 6.10.1977r. do 30.11.2005r. w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w K. – Oddział w (...) w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca zatrudnił się w w/w Przedsiębiorstwie w dniu 6.10.1977r. na stanowisku elektromontera reklam neonowych – umowa o pracę w aktach osobowych. Z dniem 1.08.1994r. powierzono wnioskodawcy obowiązki elektromontera – brygadzysty (angaż w aktach osobowych). 30.11.2005r. pracodawca sporządził świadectwo pracy, w którym stwierdził, że J. D. od 6.10.1977r. do 31.07.1994r. pracował na stanowisku elektromontera reklam neonowych, zaś od 1.08.1994r. do 30.11.2005r. na stanowisku elektromontera reklam neonowych – brygadzysty. W spornym okresie wnioskodawca montował reklamy neonowe wraz z transformatorami, zajmował się także konserwacją tych reklam. W dniu 30.06.2006r. pracodawca – zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Rzeszowie, sygn. akt IV P 622/05 sprostował w/w świadectwo pracy stwierdzając, że w okresie od 6.10.1977r. do 30.11.2005r., wnioskodawca wykonywał pracę w charakterze elektromontera urządzeń elektroenergetycznych na wysokości. W tym samym dniu pracodawca sporządził świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych potwierdzające wykonywanie pracy elektromontera urządzeń elektroenergetycznych na wysokości, dział II, w energetyce.

Sąd rozpoznający apelację podzielił argumentację Sądu I instancji zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym i stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie o treści zamieszczonej w tym dokumencie. W postępowaniu odwoławczym od decyzji organu rentowego odmawiającej prawa do emerytury rodzaj wykonywanych przez wnioskodawcę czynności należało ustalić na podstawie wszelkich dostępnych środków dowodowych: zeznań świadków, wnioskodawcy, dokumentów zawartych w aktach osobowych.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Apelacyjny doszedł do odmiennych od Sądu Okręgowego wniosków w zakresie zasadności odwołania. Odmiennie wnioski dotyczą zaliczenia pracy wnioskodawcy do prac opisanych w dziale II rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. – w energetyce. Należy bowiem wskazać, że Przedsiębiorstwo Produkcji i (...) w K., w którym zatrudniony był wnioskodawca nie należało do branży energetycznej, podlegało Ministrowi Handlu Wewnętrznego i Usług i w związku z tym w zakładzie obowiązywało zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z dnia 10.11.1986r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Nie ulega wątpliwości, że rodzaj wykonywanych przez wnioskodawcę prac należało ocenić przez pryzmat przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze. Zgromadzone w sprawie dowody nie pozwalają na przyjęcie, że odwołujący wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, opisaną w dziale II wykazu A będącego załącznikiem do rozporządzenia RM z 7.02.1983r.. Przedsiębiorstwo, w którym wnioskodawca był zatrudniony nie należało do branży energetycznej, nie zajmowało się wytwarzaniem i przesyłaniem energii elektrycznej, a wnioskodawca zajmował się montażem reklam neonowych, nie zajmował się urządzeniami elektroenergetycznymi w rozumieniu przepisów rozporządzenia RM z 7.02.1983r..

Sąd rozpoznający apelację podzielił poglądy Sądu Najwyższego zaprezentowane w licznych już orzeczeniach dotyczących pracy w warunkach szczególnych w energetyce. W wyroku z dnia 15.09.2015r., IIUK 301/14 Lex 1816558, Sąd Najwyższy stwierdził, że „nie wystarcza wykonywanie prac przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych, jeśli nie są związane i nie wynikają z podstawowej działalności jaką jest wytwarzanie i przesyłanie energii elektrycznej. Odnosi się to również do robót elektroenergetycznych.” Podobnie w następujących orzeczeniach; z dnia 24.06.2015r. I UK 359/14.

Okoliczność, że Przedsiębiorstwo w którym zatrudniony był wnioskodawca nie należało do branży energetycznej wyklucza możliwość zaliczenia spornego okresu do prac w warunkach szczególnych. Zgodnie z przepisami rozporządzenia RM z 7.02.1983r. decydujące znaczenia ma bowiem przynależność branżowa pracodawcy. Podkreślić należy, że wykazy resortowe mają charakter informacyjny, techniczno – porządkujący w szczególności w sytuacji,

gdy w załączniku do rozporządzenia nie wymienia się stanowisk, lecz operuje pojęciem ogólnym. Cytowane powyżej zarządzenie resortowe Ministra Handlu Wewnętrznego i usług nie zawiera działu II – w energetyce.

Dla ustalenia, że w spornym okresie wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych konieczne jest wykazanie, że prace te prowadzone były w branży energetycznej. Brak przynależności pracodawcy do branży energetycznej powoduje niemożność zaliczenia spornego okresu pracy do warunków szczególnych. Przedsiębiorstwo zatrudniające wnioskodawcę zajmowało się produkcją i montażem urządzeń reklamowych, nie miało w zakresie swojej działalności prac związanych z wytwarzaniem i przesyłaniem energii elektrycznej. Wnioskodawca nie wykonywał w spornym okresie – stale i w pełnym wymiarze czasu prac w warunkach szczególnych przy montażu, remoncie i konserwacji urządzeń elektroenergetycznych (w rozumieniu przepisów rozporządzenia), pracował bowiem przy montażu i konserwacji reklam neonowych. Nawet gdyby przyjąć, że pracował w tym okresie przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych, to i tak jego praca nie może być zaliczona do warunków szczególnych ze względu na to, że jego pracodawca nie prowadził działalności w zakresie wytwarzania i przesyłania energii elektrycznej.

Uznając w związku z powyższymi rozważaniami za zasadne zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art.32 w związku z art.184 ustawy emerytalno – rentowej , przepisów § 2 -4 rozporządzenia RM z 7.02.1983r., art. 233 § 1 kpc , należało zmienić zaskarżony wyrok i oddalić odwołanie. Orzeczenie uzasadnia treść przepisów art.386 § 1 kpc oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc.